

Angående korrektoren

AF LEIF AIDT

Jeg har læst korrektur på Stof siden 2003 – utallige artikler fra alle dele af misbrugsområdet.

Nu kunne man så tro, at jeg efterhånden har opnået en vældig stor indsigt og kompetence – nok til at få ansættelse på et behandlingshjem. Men sådan er det ikke. En korrekturlæser nærlæser de enkelte ord og kontrollerer syntaksen. Indholdslæsningen er det mere så som så med. Jeg skal jo ikke bruge det til noget, så det meste glemmer jeg ret hurtigt igen.

Der er dog undtagelser, hvor en artikel har grebet mig, så den bare måtte læses fra ende til anden med det samme, simpelthen på grund af indholdet. Korrektoren blev glemt, udsat til senere. Sådan en artikel var f.eks. Michael Jourdans om Tove Ditlevsens stofmisbrug i nr. 17. Og der har været flere andre.

Ikke, at jeg ikke er motiveret for at tilegne mig indholdet i STOF's mange spændende, oplysende, tankevækkende og inspirerende artikler både fra forskning og praksis. Jeg prøver skam at lære noget af dem i farten ...

Det meste af mit arbejdsliv har drejet sig om Grønland, og jeg har på nærmeste hold set, hvad udbredt misbrug kan betyde i nogle af det store lands små, gennemsigtige samfund, hvor jeg har boet og arbejdet med undervisning og administration. Udviklingen i Grønland har været hæsblæsende. Der er så mange traumer i kølvandet og så få muligheder for behandling. Den slags fører nemt til misbrug af forskellige dulmende rusmidler som alkohol og hash. Det har

vidtrækkende konsekvenser. Værst synes jeg det har været at se lovende unge mennesker gå i opløsning i en hash-psykose. Men hvad er egentlig værst? Misbrug rammer altid bredt.

Som korrekturlæser på STOF har det bedste gennem alle årene været redaktionens tillid til min sproglige fornemmelse. Jeg har lige fra begyndelsen haft frie hænder til at stille forslag til redaktionen om sproglige småforbedringer af teksterne. Det kan være et lille ord her og der – eller det kan f.eks. være en lix, der ligger langt over normalen og derfor bør nedjusteres. I det hele taget har jeg fået lov til at komme med alle mulige forslag, som efter min mening ville kunne gøre sproget mere varieret, nuanceret og levende. Den slags er dejlige udfordringer. Det skal gøres så umærkeligt som muligt og naturligvis uden at berøre det indholdsmæssige, og jeg tror minsandten, at redaktionen indimellem har kunnet bruge nogle af mine forslag.

Jeg er glad for arbejdet som korrekturlæser. Det stiller nogle krav. Samarbejdet med redaktionen skal jo gerne resultere i, at der hver gang udkommer et så fejlfrit og læsbart STOF som muligt til glæde for bladets mange forskellige læsere.

Jeg synes, at der er god grund til at ønske redaktionen tillykke med 20 flotte numre af STOF og håbe, at det lykkes den at fortsætte den gode linje i fremtiden til nytte og inspiration for alle, der er engageret i misbrugsområdet. ■

LEIF AIDT, PENS. SKOLEINSPEKTØR
KORREKTURLÆSER PÅ STOF